

Откъм една беседка долиташе тиха песен: млади моми от търновски болярски семейства показваха умението си пред знатните латински барони.

Начунчица заблазяваше:

— Блазе тебе, Трандафиле,
що си имаш добра майка,
теб премяна, теб обръзва,
аз си имам зла мащеха,
та ме пуца посред зима,
посред зима коложега

да ме берат дърварите,
да ме носят по децата,
да ме търкалят по пеплицата.

Между светлините и сенките на колонади, стълби, чардаци и портали се движеше някаква тънка сянка. С изкусна предпазливост тя заставаше в сенките и с чужда ловкост преминаваше осветените от месечината места. Стъпките на стражите ту приближаваха, ту затихваха. Изведнъж някакъв остър глас прозвуча в тишината:

— На къде, кира Ирина?
Девојката не трепна. Усмихна се любезно. Издигна невинни очи към внезапно изникналия зад гърба ѝ блюстител:

— Царицата ме изпраща при благоверната госпожа Елена.
Стражът я пусна в широкия кръгъл трем, проследи с взор девојката, която се изкачваше по мраморната стълба към стаята на царкинята, и се върна назад до вратата. Ала ако се ^{беше} обърнал само след няколко мига, той щеше да види как жълтата руба на момата, която се сливаше с осветения от месечината мрамор, се плъзга полена обратно, с тихи котешки стъпки по посока на царските приемни.

Ирина остана няколко време като замръзнала на мястото си. Огледа се предпазливо. След това подпря гръб на стената и почна